

စိတ်ကူးချိုချိုအနုပညာ

ကြည်စိတ်ဝင်စား ကျွန်မပညာသည်

တတိယအကြိမ်

ကျွန်မ ပညာသည်

အနုပညာသည် လူ့ဘောင်အတွက် လိုလည်း လိုအပ်၊
လေးစားလည်း လေးစားအပ်သော ပညာတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ ။

ဇာတ်သဘင်ပညာသည် အနုပညာတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ။ မြန်မာ့ရိုးရာ
ဇာတ်သဘင်ပညာကို ရှေးမြန်မာဘုရင်များ ကိုယ်တိုင် အမျိုးသား ယဉ်
ကျေးမှုအဖြစ်ဖြင့် အားပေးသမှု ပြုခဲ့ကြသည်။ ။

သို့သော် "ကိုယ်မှီရာကို ကိုယ်သာဖျက်ဆီး"ဟူသကဲ့သို့ ဇာတ်သဘင်
အနုပညာသည် များ ကိုယ်တိုင်က သရုပ်ပျက်လာသော အချိန်တွင် ပြည်
သူကလည်း သူတို့ အား လေးစားမှု ခေါင်းပါးလာခဲ့ကြသည်။ ။

"ဖက်ခွက်စား" ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့် ပြည်သူတို့ သည် သူတို့ အား
နှာခေါင်းရှုံ့ လာကြသည်။ ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤ "ကျွန်မပညာသည်" ဝတ္ထု၌ ကြည်အေးသည်
ဇာတ်သဘင် အငြိမ့်လောက၏ ဘဝကို အသေးစိတ် သရုပ်ဖော်ထားရာ
ဖတ်ရှု လေ့လာထိုက်လှပေသည်။ ။

တစ်ခါတုန်းကလည်း တစ်ယောက်သောသူ၏ အောင်မြင်ကျော်စော လာပုံကို နီးနီးကပ်ကပ် လေ့လာခဲ့ဖူးပြီ။ မနာလိုစိတ်နှင့်လည်း ရင်မှာ ပြည့်သိပ်ခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း အောင်မြင် ကျော်စောသူမှာ ကိုယ့်ချစ်သူ ပင် ဖြစ်နေသည် မို့ ကျေနပ် မာနကြီးရသေးသည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် နှစ်ခု ကို ပေါင်းစပ်လိုက်ရာ၌ ထွက်လာသော အရသာမှာ ထူးဆန်းသော စိတ် ဝေဒနာတစ်ခုပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုဝေဒနာနှင့်ဆင်ဆင် ဥပမာပေးရ လျှင် အိပ်မက်ထဲ၌ မိုးပေါ်ပျံနေသလိုပင် တိမ်ကြားထဲ ရောက်နေပါ၏။ ဟိုက်ခနဲ..ဟာခနဲ ဖြစ်လှသည်။ နီးလာတော့လည်း အလကားပင်။

ထိုစိတ်ဝေဒနာနှင့် ကင်းဝေးခဲ့သည် မှာ ဆယ်နှစ် ကျော်ပေပြီ။ ဇနီး သည် သေဆုံးသွား ကတည်းကပင် ဆိုပါစို့။ ထိုစိတ်ဝေဒနာသည် ဇနီး သည် မစိန်အောင်နှင့် ရခါစတုန်းကဆိုလျှင် တယ်ပြီး မဖွံ့သေး၊ ဆန်းလို က် ဆုတ်လိုက်နှင့် ကြိုးကြား ကြိုးကြား ပေါ်လာသည့် လပမာပင် ရှိ သေး၏။ သို့သော် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး မစိန်အောင် မစိန်အောင်နှင့် မြည်တမ်းလာသည့် အခါ၌ ကား မတည်ငြိမ်သော လစန္ဒာသည် အမြဲပူး သော ဒေါင်းဖလံဝါအဖြစ်သို့ လောကဓာတ် နည်းနှင့်လည်း ရှင်းလင်း၍ မရအောင် အံ့စွယ် ပြောင်းသည်။

မစိန်အောင်မှာ ကျော်တုန်းက အတော်ကျော်လိုက်သော သူမ၏ ကျော်စောမှုကို သေခြင်းတရားကသာ အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။ ဤသို့ ကိုခ န်သည် မယားအတွက် ဂုဏ်ယူမြဲ ဖြစ်၏။ မစိန်အောင်မှာ ဆရာစိန်ဇာ

တိထဲတုန်းက ဆိုလျှင် မင်းသမီးကြီး ညွန့်ရီနှင့် အပြိုင်ပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်လား။ ညွန့်ရီထက် တစ်ခုသာသေးသည် မှာ မစိန်အောင်က ရာဖြတ်မောင်ကလေး၏ တပည့်ရင်းမို့ အဆို အင်မတန် နိုင်ခြင်းပင်။ သန်းခေါင်ယံ တိတ်ဆိတ်သော ညအခါ မင်းသမီး မင်းသား နှစ်ပါးသွားသည့်အခါ မစိန်အောင်များ ဟစ်၍ အော်လိုက်လျှင် အသံ၊ အဆို၊ စည်းနှင့် အတီးသည် တစ်ခါတည်း လုံးပြီး ထွက်လာသည် ကို ကြားယောင်မိသေး၏။ တွေးရင်း ခုပင် ကြက်သီးမွေးညင်း ထလိုက်မိပါ၏။

မစိန်အောင်များ သွက်ပြီးဆိုလျှင် ကိုယ့်မယားပင် ကိုယ်မရိုးနိုင်ဘဲ ကန့်လန့်ကာကြားမှ ကိုယ်ကွယ်၍ ငေးခဲ့ရသည် များကို သတိရမိပါသေးသည် ။ မစိန်အောင်မှာ မဟာနဖူးနှင့် မျက်ခုံး ခပ်ကောင်းကောင်း ၊ ဘီးဆံထုံး အက်အက် ဖြစ်သည် ။

ရုပ်သေးရုပ်ဟန်နှင့် ပဝါကို မတတ်သည် ၊ ကနိုင်လိုက်သည် မှာ လည်း ထဘီနားကို ခြေဖျားခတ်လိုက် ဒေါင်းမြီးပမာ ကွေ့ဝိုက်၍ အကျနှင့် ဝါးလက်ခုပ်ရိုက်သံမှာ တစ်ထပ်တည်း ကျသည် ။ လွင့်ပါးသော ပဝါ တံတောင်ကသော ကိုယ်ဟန်နှင့် ပြေပြစ်ရမည်။

မစိန်အောင်ကများ သူမ၏ မျက်ကြော ခပ်တင်းတင်း၊ မျက်စိကလေးကို စင်းပြီး သစ္စာထားသီချင်း ဟစ်လိုက်သည့်အခါ၊ တောတောင်စွယ်နှင့်များ အရိုးမရှိသည့်ပမာ ယိုးဒယားကသည့်အခါ၊ မိန်းမကြမ်း နှိပ်စက်ခန်းများ ၌ သူမဘာသာပင် မျက်ရည်ကျလောက်အောင် အပူတိုက်သည့်အခါ ကိုခန့်သည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်နှင့်အတူ အသက်ရှူရမှာ ပင် မေ့ကာ အံ့သြ ငေးမောမိလျက် ရှိလေသည် ။ စင်စစ်တော့လည်း ကုလားဆင်မကလေး မစိန်အောင်သည် ချီးကျူးစရာ မိန်းမတစ်ယောက်ပေပဲ။

ဦးဘိုးစိန်ကြီး ငယ်စဉ်ကတောင် သူ့ဇာတ်သူ ကရင်းနှင့်ပင် စိန်အောင်ကို စောင်းပြီး သီချင်းနှင့် မြူဆွယ်ခဲ့သေးသည် မဟုတ်လား၊ ဘာတဲ့ သူ့သီချင်းက သူ့မင်းသမီးတွေကို သူ ဆိုသတဲ့ လေ "မောင်မင်းတို့ သည်းမခံနိုင်ရင် ရှောင်ကြပါကွယ်၊ ဖယ်ကြပါကွယ်.. ကုလားဆင်မကလေးဈေးအကွေ့မှာ ဖေးပွေ့မယ်လို့ ပြေးတွေ့လိုက်မယ်လို့ မောင့်ကို စောင့်နေတယ်"ဆိုလား။

စိန်အောင်..စိန်အောင် ကျော်ကြားသလောက်လည်း ပင်ပန်းရှာခဲ့တယ်၊ တွဲတဲ့ မင်းသားဟာ သူ့မမိနိုင်တော့ ပရိသတ် တောင့်တသလောက် သူကချည့် သယ်ရတော့တာပေါ့။

ကိုခန့်သည် အမြို့မြို့ အရွာရွာလည်၍ ကခဲ့ပုံများကို တွေးမိလျက် ရှိသော်လည်း စိန်အောင်နှင့် အတူမကွာ ရှိခဲ့သည် ။ စိန်အောင်ကနေဆဲမှာ ပင် ကန့်လန့်ကာနောက်မှာ တစ်စိုက်မတ်မတ် ရပ်ခဲ့သည် ။ သူတို့ လင်မယားကို ဇာတ်စင်ဘေး တည့်တည့်ကများ နေကြည့်လျှင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကန့်လန့်ကာလေး တစ်ချပ်ကလေးမျှပင် ခြားလျက်ရှိသည် နှင့်ပင် မည်မျှ ကွာခြားလျက် ရှိသည် ကို တွေ့မြင်ရပေမည်။ မယားဖြစ်သူမှာ ကန့်လန့်ကာရှေ့ အောက်လင်း လက်ဆွဲမီးရောင် အောက်၌ မျက်နှာချေ အဖွေးဖွေး၊ စက္ကူပန်း အမြိုင့်သားနှင့် ဒေါ်လာဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်၊ လက်စွပ် ဝတ်ကာ ကဆိုနေစဉ် လင်သည် က ကန့်လန့်ကာနောက် ဇာတ်စင်မီး မလင်းတလင်း အောက်မှာ ဆီစိမ်လုံချည် အမြိတ်ဆင်ကို ငါးတောင်ကွင်း ဖြစ်ရသည့်အထဲမှာ ခူးအထက် တက်ဝတ်ထားသဖြင့် ဘယ်တော့မှ မစုတ်သော လုံချည်ခါးပုံပွပွနှင့် ဂျပန်ဓာတ်ရိုက် ပဝါကို ဖိုသီဖတ်သီ ရစ်ထားသော ခေါင်းပေါင်းနှင့် ခူးခပ် ညွတ်ညွတ် ရပ်လျက် ရှိသည် ။ ဇာတ်မင်းသမီး မစိန်အောင် မသေခင် နှစ်နှစ်ခန့်က ဇာတ်ဆရာ ဆရာစိန်နှင့် စကားများကြသည် ကို တွေးမိပြန်၏။

ဘာကြောင့်ရယ်ဟု တော့ ခုထက်ထိ မရှင်းလင်းသေး။ မစိန်အောင်နှင့် ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ဖြစ်နေကြသည် ကို မြင်သဖြင့်သာ မယားဘက်က ဝင် ပါရတော့သည် ။ ထိုစဉ်က သူသည် ဆရာစိန်ကို မုန်းလည်း မမုန်း၊ ဒေါ သလည်း မထွက်ဘဲနှင့် ရှိသော်လည်း မယားက မျက်ရိပ်ပြလိုက်လျှင် ဇာတ်ဆရာ ခေါင်းကို ခွဲပြီးသားပင် ဖြစ်တော့မည်။

သူတို့ လင်မယားသည် ဆရာစိန်ဇာတ်မှ ခွဲထွက်ကာ အငြိမ့် ကကြ သည် ။ မစိန်အောင်သည် အငြိမ့်လည်း အောင်မြင်ပြန်သည် ။ ကိုခန့်က သည် ကုလားဆင်မကလေး၏ အငြိမ့်က ကလေး ခပ်ဆတ်ဆတ်၊ အငြိမ့် ဆိုကလေး ခပ်ပေါ့ပေါ့ကို အံ့အားသင့်ရ ပြန်လေသည် ။ တတ်လည်း တ တနိုင်တဲ့ ငါ့မယားပါ တကား။ အငြိမ့်စင်ပေါ်၌ ကိုခန့်သည် နောက်ကျ ကျမှာ ထိုင်ကာ အငြိမ့်မင်းသမီး အမောပြေ သောက်ဖို့ ရေ၊ စားဖို့ ကွမ်း ယာ၊ လက်ဖက်တို့ ကို စီစဉ်လျက် ရှိနေပြန်သည် ။

"ကျွန်မ ရည်းစားက ဟိုက်စကူးကျောင်းသားရှင်..ခုလေ သူ ကျွန်မ ဆီ မလာတာ သုံးညရှိသွားပြီ၊ အသစ်တွေ့လို့ အချစ်ကို မေ့တာ ထင်ပါရဲ့ နော်၊ ကျွန်မလေ လွမ်းလိုက်တာ.. ကိုပန်နကစ်ကယ်"

ဤသို့ မစိန်အောင်က လူပြက်ခေါင်းကို တရုတ် ယပ်တောင်ပြားက လေးနှင့် ရိုက်ရင်း အညှု အခရာပေးကာ "သန်းခေါင်ကျော် ကျွန်မ စော င့်လျက်နဲ့ ဘာကြောင့် မလာသလဲ..မလာသလဲ ချစ်တဲ့ မောင်ရေ" ဟု များ ခွဲနဲ့ပြီး ဆိုလိုက်လျှင် ကိုခန့်သည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်များ နှင့် ရောပြီး လက်ခေါက်မှုတ်ချင်စိတ် ပေါ်လာတတ်သည် ။

"ဪ..မစိန်..မစိန် တော်ရှာပါပေရဲ့ ကွယ်၊ ငါ့လို လူနဲ့နဲ့ တောင် မ တန်ပါဘူး" ဟု သူ ညည်းမိတတ်သည် ။

မယားဖြစ်သူကို ရှားပါးလှသော အံ့ဩစဖွယ် သဘင်သည် ကြီး တစ်

ယောက်ဟု သူ ယုံမှတ်သည်။ ကိုခန့်သည် အလိုလို ကိုယ့်ဘာသာ စိတ်ငယ်လျက်ရှိသည်။ သည် အထဲ မစိန်အောင်က ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောတတ်လုပ်တတ်၊ သူက ရှုနဲ့တနဲ့တနဲ့ ရွံ့တွံ့တွံ့နှင့် နှစ်ယောက်ဖက်မိကာ မယား၏ အစီအမံကို မခံရလျှင် ဘာမှ မလုပ်တတ်တော့ပေ။ လူမမြင်ဖူးသူဆိုလျှင် မစိန်အောင် ခြေသလုံး လိမ်းဖို့ ပင် သနပ်ခါး သွေးချင် သွေးတတ်သည်။ မစိန်အောင်လို မိန်းမထူးကို ရမှ ဖြင့် သူသည် ဘာလုပ်လုပ် တင့်တယ်သော ကံကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်တော့သည်။ မစိန်အောင်က "မီးဖိုပေါ်က ငါးပိအိုးကလေး ကမ်းလိုက်ပါတော်"ဟု ဆိုလျှင် ပင် ပန်းကန်ထဲ ငါးပိရေ ခပ်ကာ ဇွန်းတပ်ပြီး အဖျော်ထည့် ငရုတ်သီးမှုန့်ပါ ခတ်ပြီးသား ဖြစ်တတ်သည်။

စင်စစ်တော့လည်း မစိန်အောင်မှာ သူ့အဖို့ တက္ကပဏ္ဍိတ ဇာတ်ထဲကလို "အလကားရတဲ့ ပုံသကူသားကလေးပါ ဒကာမကြီးရာ" ပင် ဖြစ်တော့သည်။ မစိန်အောင်ကို မစစ်ဆေးဘဲနှင့် အားရဝမ်းသာ ယူခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲရောက်၍ ၇ လ မပြည့်ခင် ကလေးရသည်။ သို့သော်လည်း ကလေးမှာ သေသွား၍ ဘာမှ စကားများ စရာ မရှိ၊ သူက ကျေနပ်သည်။ ဒါသာလျှင် အရေးကြီးသည်။

ပြီးတော့ ပုံသကူဆိုသည် မှာ သူတစ်ပါး ပစ်သွားသော ပစ္စည်းမဟုတ်ပါလား။ ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးကလည်း ဒါကို မြတ်သည်ဟု ဆိုခဲ့ပြီ။ ပုံသကူသာ မဟုတ်ဘူး ဆိုလျှင် မစိန်အောင် အနားကပ်ပြီး လက်ကလေး ဖမ်းဆုပ်ရဖို့ သော် လမ်းမမြင်၊ မစိန်အောင် ခပ်ငယ်ငယ် နာမည်ကျော်ကြားခါစ ဆရာစိန့်ဇာတ်ထဲ ရောက်လာသည်။ ကိုခန့်မှာ ဇာတ်ထဲ အလျင်ရောက်နှင့်သူ ဖြစ်သည်။ သည် တုန်းက အနားများ ကပ်ရလေမလား ဝေးပါသေးရဲ့။ တော်တော်နှင့် ရက်တွေကြာတော့ ဇာတ်က ယိမ်းအုပ် မိန်းမလျှာ ကိုအောင်ဘနှင့် စိန်အောင် အမှိုက်မကလေး

ရောတာ တွေ့ရသည်။ ။ နောက်တော့ ဝိုင်းတော်တီး ကိုကျင်ခန့် ရောပြန်သည်။ ။ သည့်နောက် သည့်နောက်တော့ ကိုခန့် သတင်း နားမထောင်တော့၍ ဘာမှ တယ်မသိ၊ နောက်ဆုံး၌ မကြုံစဖူး မိမိကို အပြုံးအချိုကလေးများ နှင့် ထေ့သဖြင့် တစ်နေ့သ၌ မှာ အကြင်လင်မယား ဖြစ်ကြသည်။ ။

အဲ..ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ပြည်ကျော် မင်းသမီးနှင့် သာမန် ငခန့်တို့ သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တန်ပါသေးသည်။ ။ အင်မတန် တန်ပါသေးသည်။ ။ အလို..ဘာကြောင့် မတန်ပါရမည်လဲ၊ မတန်ရအောင် ငါက ဘယ်လိုလူစားမို့တုံး။

ကိုခန့်သည် လေးပင်စွာ ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။ ။ သူ့မျက်နှာ၌ စိတ်မချမ်းမြေ့သော အရိပ်မည်းများ ဖြတ်လျက်ရှိသည်။ ။ ရုတ်တရက် သတိရ၍ ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာ၏။ မီး မရှိတော့ချေ။ ။ ဪ..ဆေးလိပ်မီးပင် ငြိမ်းခဲ့ပြီတကား။ ဘယ်လောက် ကြာအောင်များ သည် မီးဖို ကပြင်စွန်းကလေးမှာ လာထိုင်နေမိပါလိမ့်။ ဒီလိုပဲ ငါ အင်မတန် ငိုငင်တတ်သည်။ ။ ယခုတော့ အိုလည်း အိုပြီလေ၊ ရှေးဖြစ်ဟောင်းများ သာ အောက်မေ့ကာ အချိန်ကုန်ရတော့သည်။ ။ အင့်ဟင်.. စင်စစ်တော့လည်း သဘင်သည် တို့မည်သည် အိုသည် ဟု မရှိ။

ကိုခန့်သည် ဆေးပေါ့လိပ်ထိပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့် အစာပြန်သိပ်ရင်း အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်လာ၏။ သမီး မြကြိုင်ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး ခိုးကြည့်မိသည် ။ သမီးဖြစ်သူမှာ သူ့ကို ဂရုမစိုက်၊ သူမဘာသာ ရင်ခံ အဝါရောင်ကလေးကို ရွှေခြည်ထိုးနေသည် ။ မြကြိုင်က အချုပ်အလုပ်လည်း ဖြစ်သည် ။ တစ်ခါတလေ ထဘီ တစ်ထည်လုံးတောင် ရွှေကြယ်၊ ငွေကြယ်၊ ရွှေခြည်၊ ငွေခြည် ထိုးတတ်သည် ။ သင်းလည်း မအေ့သမီးပဲလေ၊ ဘယ် ခေမလဲ။

"ဟဲ့ မြကြိုင်" ဟု ဖြုတ်ခနဲ ခေါ်မိသည် ။

"ဘာတုံး" ဟု သမီးက မော့မကြည့်ဘဲ ထူးသည် ။

ကိုခန့်သည် ဘာမှ မပြောဘဲ သမီးရှေ့မှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည် ။ သူ့စိတ်တို့ သည် အလွန်တရာမှ ကြောင်လည်နေသည် ။ သမီးကို ခေါ်တုန်းကတော့ စကားစမြည် ပြောမလို့ ပါပဲ၊ ခုတော့ ပြန်ထူးပြန်တော့ အရှိန် တန့်သွားသည် ။ ထူးလိုက်သည့် အသံကိုက သင်းမအေ အမူအရာ ပါလှသည် ။ ပိုင်နိုင်သည် ။ ပြောမည့်စကားတောင်မှ မေ့သွားအောင် အနေအထား ရဲဝံ့သည် ။

သူ့လက်ပေါ်တွင် ကြီးခဲ့သော၊ ပြီးတော့ မှတ်မှတ်ရရ စိန်အောင်တို့ ဇာတ်အဖွဲ့နှင့် မန္တလေးဘက် တက်ကြစဉ်က မီးရထားဘူတာရုံ၌ မချီတတ်ချီတတ် ချီခဲ့သော ခေါင်း မခိုင်တိုင် ဇက်ကလေး တလယ်လယ်နှင့် သမီး မြကြိုင်လေး၊ ယခုတော့ အပျိုကြီး ဖားဖားဖြစ်ကာ သူခေါ်သည်ကို မလေးမစား "ဘာတုံး" ဟု သူ့အမေ စတိုင် ထူးတတ်ပြီ။

ခုမှ မဟုတ်..ခုမှ မဟုတ်၊ ငယ်ကတည်းက သူ့အမေ ပြောသလို ပြောသည် ။ သူ့အမေ လုပ်သလို လုပ်သည် ။ မအေကလည်း လင်ရယ်လို့ အရိုအသေ မရှိ။ သမီးကလည်း ဖအေရယ်လို့ အရိုအသေ မရှိ။ ကိုခန့်ကို

ဘယ်သူကမျှ မခန့်ကြပါတကား...ဘဝကို စိတ်နာသည် ။ လေးစားသော အကြည့်ကို ဘယ်မျက်လုံးမှာ မှ မတွေ့ခဲ့ရ။ အသက်ကြီး လာလေလေ ပို ဆိုးလေ ဖြစ်တော့သည် ။

စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် စေ့ငုလျှင်တော့ တစ်ခါတုန်းက လူလူသူသူ ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ကာလသားတို့ ဘာဝ ကြိုးကြီးချိတ် ပုဆိုးတောင်ရှည် တလွှားလွှားနှင့် ကြက်တိုက်ခဲ့စဉ်ကပေါ့။ ကြက်တိုက်လျှင် သူများ နိုင်သလို နိုင်လိုက်သည် ။ သူများ ရှုံးသလို ရှုံးလိုက်သည် ။ ဘယ်တော့မှ အောမတိုက်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဖဲရိုက်လျှင်လည်း သည် လိုပဲ။ ထန်းတောတက်ပြီး ဦးရေ သောက်ဦးတော့ လုံးလုံးမသောက်ဘဲ နေနိုင်တာလည်း မဟုတ်၊ လူမှန်းမသိ ပစ်လဲအောင် မူးသည့်တိုင်လည်း မသောက်ရဲ၊ အမြဲတမ်း အလယ်အလတ်ကို နေခဲ့သည် ။

အားတော့ ကျဖူးပါ၏။ ဘိုးတင်တို့ များ ဆိုလျှင် ရမ်းလည်း ရမ်း၊ ရဲလည်း ရဲသည် ။ ဘာမှ ပြောစရာမရှိ၊ ကြက်တိုက်လျှင်လည်း ကြက်သေမှ ပြီးသည် ။ ဖဲရိုက်လျှင်လည်း ဓားထိုးမှု ဖြစ်သည် အထိ၊ အဲ..အရက်သောက် ပြန်တော့ လူသေလို ထမ်းထုတ်ရသည် ။ မိန်းမဘက်ကကော စမ်းဦးမလား..နောက်ဆုံးတော့ ဘိုးတင်တို့ တစ်ကျွန်းမှာ သွားလေသည် ။

ကိုခန့်မှာ ကိုယ်ကသာ မစွန့်ရဲသည် ။ စွန့်စားဝံ့သူများကျတော့ လေးစားသည် ။ ဘယ်နေရာမဆို ကမ်းကုန်အောင် လုပ်ကိုင်မှ ဘဝမှာ နေရကျိုးနပ်သည် ထင်သည် ။

အဲ..အဲ သည် အခါတုန်းကတော့ ဦးကြီးဖြစ်သူကလည်း ဇာတ်ထောင့်သူမို့ထင်ရဲ့ ကိုခန့်မှာ သုံးနိုင် ဖြုန်းနိုင် မျက်နှာရနိုင်သေး၏။ ဇာတ်ထဲမှာ လည်း အခွင့်သင့်သလို ဝင်ပါခဲ့သည် ။

ဥပမာ ဝိဇယဇာတ်မှာ မင်းသား၏ ဆိုးဖော် ဆိုးဖက် အနေနှင့်၊ ထို့နောက် အင်မတန် တိုတောင်းလှသော အချိန်ကာလအတွင်းမှာ သူသည် အလွန်တရာမှ သဘင်စိတ်ဝင်ကာ မင်းသား လုပ်ချင်စိတ် ပြင်းပြလျက် ရှိသည် ။ ကြိုးစားခဲ့သည့် ဖြစ်ပုံများကိုလည်း ပြန်မတွေးချင်ပြီ။

ယခုဆိုလျှင် ကကြစို့ဟေ့ဆိုလျှင် သူများ နည်းတူ ကနိုင်သည် ။ ဆိုကြစို့ဟေ့ဆိုလျှင် သူများ နည်းတူ ဆိုနိုင်သည် ။ ခက်သည် တစ်ခုမှာ သူများ ထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုမမြင့်နိုင်ခြင်းပင် မဟုတ်လား။ သူများ ထက်သာ သာနိုင်မည်ဆိုပါက ယခုနေဆိုလျှင် ဦးဘိုးစိန်နှင့်အပြိုင် ဖြစ်ဖို့ ရှိသည် ။

ဦးဘိုးစိန်တို့ က အပြောကောင်း၍ ကျော်သတဲ့ ။ ကိုစိန်ကတုံးက အကောင်း၍ ကျော်သတဲ့ ၊ ရာဖြတ် မောင်ကလေးတို့ ကတော့ အဆိုကောင်း၍ ကျော်သတဲ့ ။ အောင်ဗလတို့ ကျပြန်တော့လည်း သူများ နှင့်မတူ တစ်မျိုးတစ်ဖုံဆန်းနိုင်၍ ပရိသတ်၏ အသည်းစွဲသည် ။ ယခု ကိုခန့်ကိုတော့ တစ်ခါတုန်းက အဲသည် ကျော်ကြားသူများ နှင့် ပြိုင်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးပါသည် ဆိုလျှင်တောင် ရယ်စရာဖြစ်မည်။

ရယ်လည်း ရယ်ခဲ့ကြပြီလေ။

ဘဝကို စိတ်နာသည် ။ အရှက်ကွဲသော ဘဝ၊ လူရယ်သော ဘဝ၊ မအောင်မြင်သူတို့ ၏ ဘဝ၊ ကဖို့ ဆိုဖို့ သင်ကြားရင်းနှင့်ပင် ကိုခန့်သည် ကန့်လန့်ကာနောက် ဇာတ်ခုံမှာ လူပိုဖြစ်ခဲ့သည် ။ ကားလိပ်ဆွဲသူကမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အလုပ်ကို လုပ်နေသူ ဖြစ်သည် ။ သူကတော့ လူမသိအောင် ကျိတ်၍ သာ ကြိမ်းသည် ၊ နေသေးသပ ချုံထဲကပေါ့။ သို့သော်လည်း ချိုသွေးသမျှမှာ မမြနိုင်၍ ချုံထဲကကို မထွက်ရသေး၊ အဲ..ဝန်ကြီးလုပ်မယ်၊ မင်းသားကြမ်း လုပ်မယ် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်သပေါ့၊ ဤသို့ ကိုခ

နဲ့ ထင်သည်။ သို့သော် ကိုခန့်စိတ်က အထက်တက်မယ်ဆိုလျှင် တာဝတိံသာ၊ တုသိတာ၊ ယာမာ ဟိုဘက် တက်ရမှ ၊ မတက်ရဘူးဆိုလျှင်လည်း အဝီစိမှာ ချိုးကပ်နေမည်။

တစ်ခါတော့လည်း ကိုခန့်မှာ စိတ်ပျက်ပျက်နှင့် ဆိုင်းဝိုင်းထဲ ဆင်းကြည့်ပြန်သည်။ နဲ့လည်း မှုတ်ကြည့်သည်။ နှစ်များစွာ မကြာခင်ပင် ဝိုင်းတော်သားများက သင့်လျော်စွာပေးသော ဝါးလက်ခုပ်ကြီးကို ခွပ်ခနဲ ပစ်ချပြီး ဇာတ်စင်ပေါ် ပြန်တက်ခဲ့သည်။

ဒုတိယအကြိမ် ဇာတ်ခုံပေါ် တက်ခဲ့သည့်အခါ၌ ကား အားလုံးသည် ကိုခန့်အတွက် ပြောင်းလဲခဲ့လေပြီ။ ဇာတ်ပိုင်ရှင် ဦးကြီးလည်း ကြွေးပတ်လည်ဝိုင်းလျက်က သေရှာသည်။ မင်းသားကြီး ဆရာစိန့်က ဇာတ်ဆရာ ဖြစ်နေသည်။ မန္တလေးက ဆင်းလာသော ကုလားဆင်မကလေး တစ်ယောက်ကို အတော်မြှောက်စားနေကြသည်။ ကိုခန့်မှာ အလျင်လို ဦးကြီး အရှိန်နှင့် ကကျင့်၊ ဆိုကျင့် ကျင့်၍ မနေသာ။

တစ်ထစ်လျှော့ပါမလေဟု မင်းသားကြီး၊ မင်းသားကြမ်း လုပ်မည်ကြံတော့ သူ့နေရာနှင့်သူ အသင့်။

ကိုခန့်မှာ အသာ ကိုယ်ရှိန်သတ်၍ ဇာတ်ခုံ ကန့်လန့်ကာနောက်မှ သိမ်းဆည်းစရာ၊ ပြင်ဆင်စရာတွေကို ဝိုင်းပြီး ကူညီလုပ်ကိုင်နေခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း မာန၏ ချွန်မြသော ထိပ်ကလေး ပဲ့သွားရပုံကို ရင်ထဲတစ်နေရာမှာ အမြဲဝှက်ထားခဲ့သည်။ ကိုခန့်၏ သဘင်စိတ်ကို အားနာပြီး ဆရာစိန့်က ရှင်ဘုရင် အစမ်းခန့်သည်။ ကိုခန့်က တယ်ပြီး ဝမ်းသာလှသည် မဟုတ်သော်လည်း သည် လို မဖြစ်စလောက် နေရာကပင် အစွမ်း ပြလိုက်ဦးမည်ဟု အားခဲသည်။

ပွဲထွက်၍ မင်းသမီး၊ မင်းသား နှစ်ပါးသွားပြီးပြီဆိုတော့ ဝန်ကြီးနှစ်

ပါး ထွက်ကာ စကားစမြည် ပြောသည် ။ အဲ..တိုင်းပြည် တည်သည် ဆိုပါစို့။ ကိုခန့်က ရှင်ဘုရင် အဝတ်အစားက ပြောင်ပြောင်နှင့် သန်လျက်ကိုကိုင်ကာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ စောင့်သည် ။

စိတ်မကူးခဲ့ဖူးသော နေရာဖြစ်၍ မထိမဲ့မြင် ပြုချင်သော်လည်း မိမိ၏ အစွမ်းသည် ရှင်ဘုရင်မျှမကပါဟု ပြုချင်သဖြင့် သူ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်နေသည် ။ ပါးစပ်ကလည်း ဘုရင့်စကား လင်္ကာသွားကို ရွတ်နေသည် ။

ကြိုးလည်း ကြိုးစားလိုက်ပါ၏။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်လည်း အားရမိသည် ။ နှုတ်ခမ်းကိုလည်း ပြုံးကာ ခေါင်းကိုလည်း တဆတ်ဆတ် ငဲ့သည် မှာ ဇာတ်မင်းသားနှင့် ယှဉ်နိုင်သည် ဟု ထင်သည် ။ "ကိုင်း..မိတ္ထီလာပြည် နာဂရာသည် ပဒုမ္မာ ရွှေကြာပန်းကဲ့သို့ ချမ်းမြေ့ပါစေ မင်းကြီးများ " ဟု အသံနေ အသံထားနှင့် ဆိုလိုက်သည့်အခါ ကိုခန့်သည် ရှင်ဘုရင် မဟုတ်တော့ဘဲ သူ့ဘာသာသူ မင်းသားဖြစ်၍ နေလေတော့သည် ။

သို့ရာတွင် ထိုညအဖို့ ဆရာစိန့် မျက်နှာမကောင်း၊ ငါ ကတာများ သဘောမကျလို့ လေလား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တော့ ကောင်းသည် ဟု သေချာသား။ မကြာမီ ဆရာစိန့်က ပြောသည် ။ "မောင်ခန့်ရယ် ဇာတ်စင်ပေါ် မတက်ချင်ပါနဲ့ ကွာ" တဲ့ ။ "ဘာကြောင့်လဲဗျ" ဟု မေးလိုက်ချင်သော်လည်း အံ့အားသင့်ပြီး မမေးဖြစ်။

မိမိကွယ်ရာ၌ ဇာတ်သမားများ လှောင်ကြပုံကို တစ်စတစ်စ ရိပ်မိလာပါ၏။ တစ်နေ့၌ မူ ဆရာစိန့် ပါးစပ်က "ရှင်ဘုရင် လုပ်ပါဆို မင်းသားရူးပြော ပြောနေသဟေ့"ဟု ဆိုပိတ်မရသော ရယ်သံနှင့်အတူ ပြောနေသည် ကို နားနှင့် ဆတ်ဆတ်ကြားရသော် ရင်အနာကြီး နာ၊

အရှက်ကြီး ကွဲပြီး မျက်ရည်တောင် ပေါက်ပေါက်ကျခဲ့ရသည်။ ။

အရှုံးမပေးသော ကိုခန့် သည် "ငါဟဲ့ ယောက်ျား"နှင့် တစ်ချီ နှစ်ချီ ကြွဲပါသေး၏။ လှောင်နှင့်ကြဦးပေါ့ကွာ၊ တစ်နေ့ကျရင် ငါ့ရှေ့မှောက်ကို ခူးထောက်ကျစေရမပေါ့။ အပြင်ပန်းကမူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရူးအပေါကြီးလို လုပ်ပြနေလိုက်သည်။ ။ လုံ့ကို ထောက်ကာ မတ်တတ် ရပ်နေသော စစ်သူကြီးအခန်းမျိုးကို ကခဲ့သည်။ ။ ဇာတ်ရူးကြီးစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။ ဝမ်းထဲကမူ အတေးကြီး တေးလျက်ရှိသည်။ ။ စိတ်ထဲက လှောင်လိုစိတ်နှင့် သိဝိမင်းကြီး၏ ထီးတော်မိုးအဖြစ်တောင် အရောက်ခံလိုသေးသည်။ ။

ဇာတ်အဖွဲ့သားများက မရိသေကြသမျှကိုလည်း လူသူ မမြင်သာသော နှုတ်ခမ်း၏ ထောင့်စွန်းမှ ပြုံးကာ မျက်နှာသေကြီးနှင့် သနားစဖွယ် ကောင်းအောင် ခေါင်းငုံ့နေခဲ့သည်။ ။

သည် တုန်းကဆိုလျှင် မိစိန်အောင်ကလေး ကလည်း ပါသပေါ့။ ကိုခန့်များ ထိုင်ပြီး မီးအိမ်ပြင်နေလျှင် ထဘီနားနှင့် ပခုံးကို ခတ်သွားတတ်သည်။ ။ ရုပ်ကလေးက မက်စရာမို့ ငေးမော ကြည့်မိလျှင်လည်း ကြည့်ရုံပင် မခံချင်သည့်ပမာ နှုတ်ခမ်း စုကာ၊ မျက်စောင်း ထိုးကာ၊ တံတွေးထွေးကာနှင့် ရန်ထောင်တတ်သေးသည်။ ။ ဟဲ့..ဟဲ့ နောက်ဆုံးတော့လည်း ဘယ်သူကမှ မတွေးထင်တတ်တဲ့ ငခန့် လက်ထဲသင်းကလေး ရောက်လာတာပဲ မဟုတ်လား။

"အဖေ၊ အဖေ" ဟု မြကြိုက်က အလန့်တကြား ခေါ်သည်။ ။

ကိုခန့်မှာ ခြေတန့်သွားပြီး "ဟဲ့..ဘာတုံး" ဟု မာတော့မလိုနှင့် စင်စစ် ပျော့ညက်သော အသံကလေးနှင့် ထူးသည်။ ။

"အဖေက အဲဒီလိုချည့် လျှောက်မနေပါနဲ့ ၊ ကြမ်းက ညွတ်နေတော့

တစ်အိမ်လုံး သိမ့်သိမ့် သိမ့်သိမ့်နဲ့ "

"အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲဟဲ့"

"ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်တယ်တော့"

မြကြိုင်က နှုတ်ခမ်းစုပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ ။

ကဲ..သင်းအမေနဲ့ မတူလား၊ အဲလေ..သူတို့ မိုးကောင်းတုန်းအခါ ပေကိုး၊ ပြီးတော့ သင်းကလေး ညက အိပ်ရေး ပျက်တယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ ကိုခန့်သည် အရှက်ပြေ တစ်ခေါက် နှစ်ခေါက်မျှ ခပ်ရွံ့ရွံ့ လျှောက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်း မသိသည် နှင့် မီးဖိုချောင်ထဲ ရေဝင်သောက်သည်။ ။

မီးဖိုချောင်မှာ ခပ်ရှုပ်ရှုပ် ရေစွတ်စွတ် ခြေဖျားထောက်ကာ ကျော်ကာ လွှားကာနှင့် လာခဲ့ရာ စောစောက ထိုင်သော ကပြင်လေးသို့ ရောက်ပြန်သည်။ ။ ခုမှ သတိရပြန်၍ ပြန်ထကာ မီးဖိုမှ ထင်းစ မီးမသေတသေနှင့် ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိသည်။ ။

ဆေးလိပ်ငွေ့ကလေးကို ရှူမိလျှင် စိတ်အနည်းငယ် ကြည်လင် သွားသလိုလိုပင်။

ဘဝ၏ နာကြည်းစရာတွေကိုတော့ မတွေးဘဲ မနေနိုင်ပါတကား။ ။
ဪ..တွေးရုံသာ တတ်နိုင်သူတို့ အဖို့ တွေးပြီးသာ နေလိုက်ချင်တော့သည်။ ။

တွေးလည်း တွေးတာပေါ့ တွေးရုံနှင့်လည်း ပြီး၍ မဖြစ်၊ စီစဉ်သင့်တာကို စီစဉ်ရပေဦးမည်။ ယခု မြကြိုင်ကလေး အရွယ်ရောက် လာပြီ၊ သူကလေးကို ကြည့်ရသည် မှာ သူ့အမေ မန္တလေးက ဆင်းလာစနှင့် တယ်တူသည်။ ။ မျှော်လင့်ချက် အပြည့်က မျက်နှာမှာ လျှမ်းသည်။ ။ အောင်မြင်ရိပ်က ရှေ့က ပြေးသည်။ ။ ပြုံးရွှင်ပိုင်နိုင်သော မျက်နှာပေးနှင့်

ကိုယ်ဟန်ကလည်း ရဲရင့်ဝံ့စား လိုက်ပါတ်သည်။ ။ ကိုခန့်တို့ သမီးကို မှီပြီး မဒွီကိုင် ဖြစ်ရဦးမပေါ့ ဗျာတို့ ။

ကိုခန့်သည် မချည့်ပြီးကလေး ပြုံးမိလေသည်။ ။ မဒွီကိုင် ဆိုသည် မှာ သူ့ကို ကွယ်ရာတွင် လှောင်ပြောင်ပြီး ခေါ်ရာက အတင့်ရဲလာကာ ယခုထိ တွင် နေသော သူ့နာမည်ပြောင် ပေတည်း။ နာမည်၏ အစမှာ လွန်ခဲ့သည့် ၁၅ နှစ်ခန့်က ဖြစ်သည်။ ။

မစိန်အောင်က အပြုံးချိုနှင့် စ၍ ကိုခန့်က မစစ်မဆေးဘဲ အကျမှာ နေရင်းထိုင်ရင်းပင် မမျှော်လင့်ဘဲ သူတို့ နှစ်ယောက် ယူဖြစ်ကြသည်။ ။ ဇာတ်အဖွဲ့ သားတို့ ၏ အံ့အားသင့်ခြင်းမှာ ကိုခန့်က မျှော်လင့်သလောက် မကြီးကျယ်ချေ။ သူတို့ က တစ်မျိုးပြီးနှင့် ကောင်းချီးဩဘာ ပေးသည်။ ။ ကိုခန့်ကမူ မစိန်အောင်နှင့် ညားရခြင်းကြောင့် ဘဝအသရေကို ဆည်မိသည် ထင်မှတ်ပြီး ကျေနပ်သည်။ ။ မြန်မာပြည်လုံး ဟိုးဟိုးကျော်သော မင်းသမီး၏ လင် ဖြစ်ရခြင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင် မင်းသား ဦးဘိုးစိန် ဖြစ်ရခြင်း နီးပါးတော့ ကောင်းပေသေး၏ ဟု သူ ယူဆရှာသည်။ ။

"ကိုခန့်တော့ ဇာတ်ထဲ ဘာမှ မဖြစ်သော်လည်း ရုပ်သေးစင်မတော့ မဒွီကိုင် ဖြစ်ပြီးပေါ့"

"အလို..ဘာကြောင့် ဆိုစမ်း"ဟု တစ်ယောက်က ထောက်၏။

"ပုဏ္ဏားမကလေး လက်ကိုင်ရှိလို့ ပေါ့ဗျာ။ သို့ပေမယ့် ကိုခန့်က ကောင်းတာက သူ့မဒွီက အလိုလို ကတဲ့ မဒွီဗျ။ ကြိုးဆွဲဖို့ မလိုဘူး"

ထို့နောက် တဟားဟား တဝါးဝါး ရယ်သံများက လိုက်သည်။ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိန်အောင်ကလေးကို မှီပြီး လူ့အရိုအသေတော့ အနည်းတော့ အနည်းငယ် ရလာပါ၏။ စိန်အောင်ဆိုသည် မှာ လည်း လူက

ယံရာမှာ လင်ကို နိုင်ပေမည်။ လူသူလေးပါး ရှေ့ တော့ ရိုသေရှာသားပဲ။ လူပြက် ကိုပန်နကစ်တို့ ကများ ကိုခန့်ကို နားမလည်နိုင်သော စကားများ နှင့် လှောင်လျှင် "ဟင်း..ဟင်း" ဟု မျက်နှာထား တင်းတင်းနှင့် မျက်စောင်းထိုးကာ ဟန့်တတ်သည် ။ အဖွဲ့သားတို့ သည် နဂိုမဟုတ်သော်လည်း မင်းသမီးကို လေးစားအားနာ မင်းသမီးလင်ကိုပါ ရိုသေသမှုကလေး ပြုရသည် ။

မစိန်အောင်က မဟန့်နိုင်သည့် နေရာများ ၌ မူ ကိုခန့်သည် မဒွီကိုင်မျှပင် ဖြစ်ပြန်သည် ။

စိန်အောင်က လုံးလုံး မဟန့်နိုင်တော့သည် မှာ ၁၀ နှစ် ကျော်ပေပြီ။ သည် အတွင်း မစိန်အောင် ထောင်သွားသော အငြိမ့်အဖွဲ့မှာ အငြိမ့်စင်ဆောက်ရာ၊ ပွဲမိန့်ခံရာ စသည် တို့ ၌ အရာရာ ပြေပြစ်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးခြင်းဖြင့် ထမင်းစားရပြီး၊ သမီးကလေး မြကြိုင်ကို ကျောင်းထားခဲ့သည် ။ ပထမအရွယ် သည် မှာ သမီးကို မြန်မာစာ ၇ တန်း အောင်အောင် သင်ပေးဖို့ ဖြစ်၏။ ၇ တန်း အောင်လျှင် ကျောင်းဆရာမ လုပ်ခိုင်းပြီး သားအဖနှစ်ယောက် အေးအေးနေမည်။ သဘင်ကိုတော့ စိတ်ပျက်ပါပြီ။

သို့သော် မြကြိုင်ကလေးမှာ သူ့သွေးထက် အမေ့သွေးက ပိုများ ဟန်တူသည် ။ စာကို ဖြစ်မြောက်အောင် မသင်ချင်၊ ကချင်သည် ၊ ဆိုချင်သည် ၊ ကဆုန်ညောင်ရေသွန်းများ တိုင်ပြီဆိုလျှင် အသင်းအဖွဲ့များ နှင့် လိုက်ပြီး မရအရ ဘုရားပေါ်တက် ကလေ့ရှိသည် ။ ငယ်ကတည်းက ရိုက်လေ့လည်း မရှိ၍ ကြည့်နေရ၏။ ပြော၍ လည်း မရ၊ တော်ကြာ အဆို သင်ပြန်ပြီ၊ တော်ကြာ အက သင်ပြန်ပြီ၊ တစ်နှစ်ကမူ သြဘာသောင်းဆီမှာ အက သင်လိုက်တာ ကျောင်းကို လုံးလုံး မတက်တော့ဘူး။

အလျင်တလောကလေးက လူပြက် ကိုပွေလီက လာပြောသည် ။

"ကောင်မလေး ကပါစေဗျာ"တဲ့ ။

"သူ့မအေလို နိုင်ငံမကျော်တော့ ပြောချင်တိုင်း ပြောဗျာ"တဲ့ ။

"တောက်မယ့် မီးလား၊ မတောက်မယ့် မီးလားဆိုတာ အစောကြီးက တည်းက သိနိုင်သဗျာ"တဲ့ ။

"ကောင်မလေးက သူ့အမေနည်းတွေလည်း တော်တော်ရလိုက်တာ ခု သြဘာသောင်းကလည်း ကောင်မလေး တော်မှန်းသိလို့ ဖိသင်သတဲ့ "

ကိုခန့်ကမူ သူ့ထုံးစံအတိုင်း အကျင့်ပါနေသော ဇာတ်ရူးကြီးဟန်ဖြင့် သာ ဘာမှ မပြောဘဲ ပြုံးဖိုးဖိုးကြီး လုပ်နေခဲ့သည် ။

မိမိ ဘယ်လို စမ်းသပ်၍ မှ မအောင်မြင်ခဲ့သော သဘင်ပညာနှင့် ကျော်ကြားဖို့ ရာ လူတစ်ယောက် မွေး လာပြီဆို ဟုတ်နိုင်သလား၊ ဒါ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ မြကြိုင်လေး ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ ကျေနပ်စရာပါ၊ ကိုခန့်သည် မစိန်အောင် ကနေပုံကို မြင်ယောင်မိသည် ။ သူတစ်ယောက်မှာ အင်မတန် လွယ်ကူသော လက်အမြှောက် ခြေအထိုးသည် တခြား လူတစ်ယောက်မှာ တော့ ဘယ်လို ကြိုးစား၍ မှ မရနိုင်သည် မှာ ဘာသဘောပါလိမ့်။ ကျော်ကြားခြင်းသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှ ခွာချ၍ မရအောင် ကပ်တွယ်နေစဉ် အခြားတစ်ယောက်မှာ တော့ မာနကို ထိကာ အရှက်ကွဲပြီး ငိုရှိုက်ရသည် ။

"ဒီမှာ ကိုခန့်ရဲ့ အိန္ဒိယ စိန်မှုကြီး ကသလို 'ဒီမလေ စိန်မှုကြီး လာပြီ အဝေရာဟောနွဲ့' ဆိုသလိုပေါ့၊ ကောင်မလေးကိုလည်း 'မြကြိုင် လာပြီ အဝေရာ ဟောနွဲ့' ပါစေဦး"

လျော်ကန်လှပါရဲ့ မြကြိုင်ရေ...နှင့် ကျောင်းဆရာမ မလုပ်နိုင်ဘူး ကတော့မယ်ဆိုရင်လည်း အဝေရာဟောနွဲ့လို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါရဲ့ ။ န

င့်အမူအရာမှာ တော့ ကျော်ကြား အောင်မြင်သွားသူတို့ ရဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို
ယ် စိတ်ချသေချာတဲ့ အရိပ်ကို တွေ့ရပါရဲ့ ၊ သဘင်ပညာကြောင့် နင့်မှာ
အဝေရာ၊ ရန်မရှိသည် သာ။ ဟောန္တူ ဖြစ်ပါစေသတည်း။
